

HOE JE SUCCESVOL MENSEN BEGELEIDT NAAR WERK:

Van Intentie tot Loonstrook

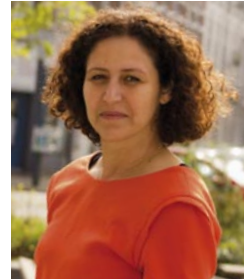

Inhoudsopgave

	Sensia 'Als je echt wil, dan lukt het'	4
	Dudley 'Discipline heeft mij geholpen'	6
	Ellen Lee 'Volg je eigen pad'	8
	Ahmad 'Je kunt altijd meer dan je denkt'	10
	Ezra 'Zonder hem was ik hier niet'	12
	Fatima 'Hoe moeilijk ook, ga je droom achterna'	14
	Esther 'Na een terugval, kom je weer sneller omhoog'	16
	Monique 'Je redt het altijd'	18
	Mohamed 'Stap voor stap dat past bij mij'	20
	Onur 'Stil staan is achteruitgang'	22

Inleiding

Eindelijk een baan, luidde de kop van een artikel in het Dagblad Trouw. De 45-jarige Cindy schreef honderden sollicitatiebrieven. Keer op keer ontving ze geen uitnodiging. “Iedereen heeft werk en ik niet. Ben ik dan echt geen fluit waard?”

Ja, hoe zorg je ervoor dat mensen als Cindy wel een baan krijgen? Sterker nog: hoe krijgt Cindy weer het zelfvertrouwen terug dat nodig is om succesvol te zijn op onze steeds ingewikkelder wordende arbeidsmarkt? En hoe zorg je er als stad voor dat mensen als Cindy het gevoel hebben dat ze waardevol zijn en volwaardig meedoen? En dan nog het allerliefste met een echte baan.

De gemeente Rotterdam telde in de zomer van 2020 36.259 mensen met een bijstandsuitkering. Door de coronacrisis zal dit aantal doorgroeien naar 38.000 Rotterdammers. Terwijl het eigenlijke plan van de Rotterdamse wethouder Richard Moti van Werk en Inkomen was om in 2020 niet meer dan 30.000 inwoners te hebben met een bijstandsuitkering. Hoe mooi zou het zijn als dit ons in 2021 wel gaat lukken, ondanks alle hobbels op de weg. Als we dit in Rotterdam wel voor elkaar krijgen?

Want vanuit SOL geloven we erin dat als je mensen individueel intensief begeleidt, en samen je doelen opstelt en liefst zo hoog mogelijk, dat dit de eerste stap is op weg naar nieuw zelfvertrouwen en elan. Sensia, Dudley, Esther, Fatima of Onur vijf mensen van de totaal tien die wij interviewden voor ons boekje ‘Van Intentie tot Loonstrook’ gaven ondanks tegenslagen niet op. Met vallen en opstaan, vonden zij weer een plek waarin ze gezien worden en datgene doen waar ze goed in zijn. Het levensmotto van Onur is: Geef nooit de moed op. En die van Fatima: hoe moeilijk ook, ga je droom achterna.

In dit boekje vertellen tien Rotterdammers hoe ze de baan vonden die ze dagelijks met plezier doen en hoe ze daarbij zijn geholpen door onze jongeren- en participatiemakelaars. Uit alle verhalen blijkt dat een beetje aandacht een heel verschil kan maken. Maar het allerbelangrijkste blijft toch wel: geef nooit op!

Btisame Boudhan,
Directeur SOL (Samen Ondernemend Leren).

Sensia

‘Als je echt
wil, dan
lukt het’

Als het leven Sensia een ding leerde, is dat niet opgeven. “Wat er ook gebeurt, je komt er wel.”

De vacature zag ze al een aantal keer voorbij komen. De Hema vroeg voor haar klantenservice ervaren medewerkers. “De brief had ik een keer geschreven”, vertelt Sensia trots. Want het was haar eerste sollicitatie op een betaalde baan na een hele lange tijd. En ze werd ook direct aangenomen. “Mijn zeventienjarige dochter riep verbaasd uit: dit is je baan mam!”

Geen gas en licht

Een aantal jaar geleden zag het er nog heel anders uit, vertelt Sensia. Nadat haar zoontje vijf jaar geleden werd geboren, stopte ze met werken. Daarvoor werkte ze jaren achtereenvolgend op verschillende callcentra, waaronder van de gemeente Rotterdam. “Mijn werk ging altijd om mensen. Voor of achter de schermen.” Toen ze daarmee stopte, kreeg ze vanwege belastingfraude oplopende schulden. En werd ze onder bewindvoering geplaatst. “Soms was er geen gas en licht. Of werd het water afgesloten. Maar gelukkig zijn we nooit uit huis geplaatst.”

Huisbezoeken

Na de finale kwijtschelding bleven drie schulden over. Hoewel ze het fijn vond om thuis te zijn met de kleine, wilde ze na vijf jaar ook weer wat doen. Aangemoedigd door de gemeente vanuit de Tegenprestatie begon ze eerst met 75+ huisbezoeken en werkte ze als vrijwilliger kort in buurtwinkel ‘De Schittering’.

Warme groep mensen

“Echte gesprekken met mensen lagen mij meer dan de winkel”, vertelt Sensia. “Daarom was ik blij dat SOL mij polste of ik niet als fanatieke sporter mee wilde doen met Fitgym. Eerst als deelnemer, en niet lang daarna ben ik in het Huis van Wijk in het Oude Noorden zelf les gaan geven. Want het is een hele warme groep mensen waar niemand een buitenstaander is ongeacht cultuur, afkomst of religie. Ik kreeg steeds meer complimenten over mijn lessen, en dat gaf me veel zelfvertrouwen.”

Op weg naar een betaalde baan

En toen begon het langzaam te kriebelen, vertelt ze. “Voor mijn kinderen wilde ik heel graag schuldsanering. Zodat ik ooit zelf over mijn inkomsten zou kunnen beschikken. De enige manier waarop dat zou lukken, was een betaalde baan. Anders kom ik daar niet voor in aanmerking. Samen met de werkcoach diende ik bij de belasting een aanvraag in voor de opvang van mijn zoontje. Dat werd in eerste instantie afgewezen, zegt ze. “Toch hield ik vol. Mijn dochters steunden mij door dik en dun, maar iets extra’s was er nooit voor ze. Dat ik van SOL de kans kreeg te doen wat mij goed lag, spoorde mij aan om een betaalde baan te zoeken. Dat zie ik als mijn geluk.” Want je moet nooit opgeven, zegt ze. “Dan kom je er wel, hoe dan ook.”

A man with a beard, wearing a blue baseball cap and a bright yellow safety vest over a blue shirt, is looking down at a tablet computer he is holding. He is in a warehouse or industrial setting, with shelves and equipment visible in the background. The lighting is bright and even.

Dudley

‘Discipline
heeft mij
geholpen’

 oit hoopte hij profvoetballer te worden bij Excelsior. Totdat ze vertelden dat hij daarvoor teveel tactisch inzicht miste. Maar voetballen is hij altijd blijven doen.

Op zijn 25-ste kreeg Dudley een psychose. “Je hoort dan stemmen in je hoofd. En je eigen stem die heel hard tegen je praat, veel harder dan normaal.” Na die psychose werd hij opgenomen in een psychiatrische kliniek. Dat was een hele heftige periode, vertelt hij. Voor sommige medicijnen bleek hij hypergevoelig. Zo erg dat hij regelmatig knock-out ging. Zijn gezondheid verslechterde: hij werd dikker, futloos en lag hele dagen op bed. “Zelfs voetballen deed ik niet meer.” Tot zijn 37-ste werkte hij niet. “Daarvoor had ik geen energie”, vertelt hij.

Nu moet ik iets doen

Hoewel hij niet lekker in zijn vel zat, beseft Dudley dat juist mensen hem energie gaven. In overleg met zijn arts, besloot hij langzaam minder medicijnen te nemen. “Ik werd veel te zwaar, kwam tientallen kilo’s aan. Ging daarom niet meer naar de sportschool. Ging niet meer hard lopen, wat ik voorheen met mijn nichtje altijd deed. Toen bedacht ik me: nu moet ik iets doen.” Hij pakte langzaam het sporten weer op en ging als vrijwilliger werken in het Huis van de Wijk in de Agniesebuurt. “Koffie en thee serveren aan bezoekers en de zaal opruimen. Zo kwam ik langzaam weer in het arbeidsproces. Ik hoefde van de gemeente nog niet echt aan het werk, vrijwilligerswerk was voorlopig voldoende.” Het helpt, zegt hij, als je ergens dagelijks wordt verwacht. Als mensen blij met je zijn. Dat geeft discipline. Anders blijf je de hele dag maar op bed liggen.”

Van voetballer naar een nieuwe baan

Na tweeënhalft vrijwilligerswerk, mocht hij voor een betaalde baan op gesprek komen bij Post NL. Pakketten sorteren en toners op volgorde plaatsen, werk dat hij al eerder in het Rotterdamse sorteercentrum op jongere leeftijd had gedaan. “Mijn Mbo-opleiding heb ik nooit afgemaakt. Daarna had ik verschillende los-vaste baantjes. En mijn droom om voetballer te worden toen ik in het jeugdteam van Excelsior zat, ging in rook op toen mij werd verteld dat ik daarvoor zowel tactisch als technisch inzicht miste. Maar zo gaat dat in de voetbalwereld. Er zijn zoveel goede spelers, ze hebben heel veel keus.”

Weer aan het sporten

Het werk dat hij nu doet, bevalt hem wel. “Leuk is een groot woord”, zegt hij eerlijk op de vraag wat hij van het werk vindt. De werkgever is ook streng als mensen te vaak ziek zijn geweest, dan wordt eenvoudigweg het contract niet meer verlengd. Net als de voetbal- is het een harde wereld. “Maar de jongens met wie ik werk vind ik aardig en kan ik het goed mee vinden. Zij houden van dezelfde dingen als ik: voetbal, gamen. Hun club is wel PSV”, zegt hij lachend. Zijn gewicht schommelt nog steeds, hoewel hij wel weer voetbalt, naar de sportschool gaat, en met zijn nichtje hard loopt. “Zij is echt een doordrammer”, zegt hij. “Zonder haar stimulans, die van de mensen in het Huis van de Wijk en SOL had hij het nooit gered. “Je moet een nieuw ritme krijgen. Weer lekker in je vel komen. Dat kost tijd.”

A photograph of a modern gym interior. The room features a polished wooden floor and large windows that offer a view of a green landscape. Several pieces of exercise equipment, including treadmills and stationary bikes, are arranged in the space. The lighting is bright, coming from the windows and overhead fixtures.

Ellen Lee

‘Volg je eigen pad’

Ze heeft altijd geweten dat het goed zou komen. Ellen Lee straalt bij binnenkomst. “Als mensen in je geloven, gebeurt dat vanzelf.”

Hoe je leven in een keer 90 graden om kan draaien, weet ze nu. Want ze had een leuke baan, een leuk gezin en een fijn huis. Totdat ze haar baan verloor en het bedrag dat haar oud-werkgever aan kinderopvang had betaald, terug moest storten. Want zo stond het in haar contract. Geld dat zij noch haar partner hadden. “En toen ging het snel”, vertelt ze. Op alles werd beslag gelegd. En de schulden stapelden zich op. Een situatie die ze niet kende. Niet binnen haar vriendenkring, of haar familie. “Van de ene hulpverlener ging ik naar de andere. Mijn partner ging bij me weg en bijna als vanzelf raakte ik in een sociaal isolement.”

Doen alsof

Voor Lee betekende dit: niet meer naar verjaardagen, geen nieuwe kleding voor haar kinderen of voor zichzelf, niet meer naar de kapper, geen bezoek meer en hopen dat in huis niets stuk zou gaan. “Omdat ik niet meer werkte, kon ik altijd mee als de juffen op school het vroegen. Achteraf bleek dat mijn dochter zich daarom voor mij schaamde, want de andere moeders konden nooit omdat zij wel werkten.” Lee deed daarom maar alsof ze een volledig dagritme had: met een wekker die om 6.00 uur afliep. “Om 7.30 uur zaten de kinderen en ik dan aan het ontbijt. Iedere dag weer. Ik deed alsof ik het druk had, om iedereen het idee te geven dat wij ook een normaal leven hadden.”

Geloof in je eigen capaciteiten

Hoe vrolijk je dan ook doet, zegt ze, het was een lange zwarte periode. Toen ze vanuit de gemeente werd opgeroepen om iets te gaan doen: vrijwilligerswerk of sporten, reageerde ze niet direct positief. “Ik vond het eng. Was zo gewend om hele dagen alleen thuis te zitten. Mijn sociale vaardigheden was ik volledig kwijt. Met barstende hoofdpijn begon ik met de fitness les in het Huis van de Mozaïek. Maar na een paar weken, kreeg ik er juist energie van. Ik ging een workshop volgen om mijn werkmogelijkheden te vergroten. En niemand dwong me ertoe. De coach van SOL geloofde in mijn capaciteiten. Ik mocht de weg omhoog zelf ontdekken.”

Cursussen volgen voor een baan

Aangespoord door de coach ging ze naar een banenmarkt in Noord. “Daar werd ik voorgesteld aan een dame die figuranten zocht voor een film.” Dat was het omslagpunt, vertelt ze. Vanaf dat moment ging het bergopwaarts. Van haar moeder kreeg ze een cursus Wordpress en social media. Ze ging een cursus website marketing doen en kreeg weer plezier in leren.

Kijk niet naar anderen

Sinds een jaar werkt ze bij een sportclub waarvoor ze de website verzorgt en de digitale marketing. Voor mensen die net als zij lang in een soortgelijke periode zitten, heeft ze nog wel wat tips. “Je komt er altijd uit. Maar sta niet stil, zorg goed voor jezelf, blijf je ontwikkelen bijvoorbeeld met boeken uit de bibliotheek, schaam je niet voor wat je is overkomen. Kijk niet naar hoe anderen het doen op social media, maar volg je eigen pad. Want je bent niet minder dan een ander.”

Ahmad

‘Je kunt
altijd meer
dan je denkt’

Aandacht en tijd. Die twee componenten zorgden ervoor dat zijn leven weer op orde kwam. “Want iedereen heeft mogelijkheden, als je ze maar wilt zien.”

Als automonteur beheerste hij zijn vak tot in de details. Met een MBO diploma autotechniek werkte hij drie jaar met veel plezier bij een garage, totdat deze failliet ging. Maar de nieuwe garage-eigenaar wilde liever een 1e autotechnicus met een keurmeesterdiploma voor de APK en daar voldeed hij niet aan. Daarop raakte hij werkloos, ging het financieel minder en kreeg hij problemen thuis. “Dan weet je het even niet meer.”

Opleiding in de avonduren

Toen kwam hij in de buurt SOL jongerenmakelaar Yayha Muktari tegen. “Yayha zorgde ervoor dat ik bij het distributiecentrum van een groot levensmiddelenconcern kon werken. Dat was twee jaar geleden en inmiddels ben ik daar nu logistiek teamleider. De opleiding daartoe had ik zelf daarvoor al in de avonduren gedaan.”

Wees niet vatbaar voor het grote geld

Je kunt altijd verder, beseft hij nu. Zijn broer deed een HBO-masteropleiding en heeft momenteel een internationale carrière. Dat leert Muktari mij ook, zegt hij. Dat je anders kunt kijken naar je omgeving. “Wat wil je met je leven en waar wil je over tien jaar staan? Je doelen bereiken gaat niet in een keer. Dat kost tijd. Mensen zoals hij zijn echt waardevol voor het jongerenwerk in een buurt. Jongeren zijn vatbaar voor het grote geld. Of ze gaan ze blowen en over straat zwerven. Daarom is het nodig dat er mensen zijn die tijd en aandacht voor hen hebben. Rotterdam is wat dat betreft geen eenvoudige stad.”

Laat zien wat je kunt

Ahmad denkt erover na om naast zijn werk certificaten te behalen voor brandwacht in de Rotterdamse haven. Een specialistische vorm van de brandweer die in zware industriegebieden lekkages van bijvoorbeeld giftige gassen opspoot. Gevaarlijk werk. “Ik hou niet van stil zitten”.

Stilstand is achteruitgang, zegt hij lachend. Die gedrevenheid bij zijn broer, daar heeft hij bewondering voor. “Laten zien wat je kunt. Dat doe ik nu ook als teamleider. Het team van vijftig man goed aansturen zodat zij gemotiveerd en met plezier hun werk iedere dag doen. Daar heb je ook mensenkennis voor nodig. Wat de een prettig vindt, komt op de ander over als belerend. En omdat ik zelf hun werk heb gedaan, waarderen ze me meer. Ik weet waar ik het over heb. Maar ook hier geldt: als je echt interesse hebt in wat zij doen, dan krijg je dat terug.”

Wat hij van Yayha leerde is: je moet zelf initiatief tonen. En als het nodig is moet je jezelf een schop onder de kont geven. En dan volhouden, met je doel voor ogen.

A person wearing a white shirt is holding a brown cardboard box. The background is a clear blue sky with some light clouds. The text 'Ezra' is overlaid on the left side of the image.

Ezra

‘Zonder
hem was
ik hier niet’

Dat ene duwtje of belletje kan een heel verschil maken. “Als je op een dood spoor zit, ben je blij dat iemand je verder helpt”.

Na de havo ging hij als vanzelfsprekend naar het HBO. Maar na verloop van tijd lukte het hem niet meer om zich te concentreren. “Het was niet zozeer de studie, maar het binnen zitten”, zegt Ezra Bahali. “Dat lukt mij niet. Op een gegeven moment hoorde ik niet meer wat de docenten zeiden. Het kwam niet meer binnen en toen ben ik gestopt met mijn studie Bedrijfseconomie.”

Mensenkennis

Bahali werkt nu, na bemiddeling van SOL, met volle tevredenheid bij Cool Blue als bezorger. Dit na een strenge selectieprocedure. “Je moet met gemak en een gemeend vriendelijke glimlach de bestellingen bij mensen naar binnen brengen en installeren. Dat lukt niet iedereen. En je moet ook weten hoe te handelen als een apparaat bij bezorging beschadigd blijkt te zijn. Hoe reageer je dan op de klant zijn teleurstelling of boosheid? Je moet dus ook kunnen improviseren.”

Vrijheid levert plezier op

Als bezorger kan ik mijn ei kwijt, zegt hij. Lekker vanaf zes uur 's ochtends op weg, een bus geladen vol met goederen en aan het einde van de dag leeg. Hij werkt nu al meer dan twee jaar voor het bedrijf en is al gevraagd om senior te worden. Op kantoor. En dat is nu precies wat hem niet aanstaat. “Ik heb die vrijheid nodig. Buitenlucht. Dan ben ik op mijn best. Op kantoor moet ik mailen, bellen en vergaderen. Dat werkt voor mij niet, ik wil niet het gevoel hebben opgesloten te zijn, althans nu nog niet”, zegt hij lachend.

Een eindeloze zee van producten

Werk dat hij eerder deed, bij grote distributiecentra, waren om die reden ook niet succesvol. “Je zit dan in een grote loods de hele dag binnen metaal en muren en zover je kunt zien producten. Een zee van producten die je aanstaren en mensen die in karretjes rijden zonder einde en begin. Dat is een ander vak, daar moet je ook van houden. Bij het bezorgen is er interactie tussen jou en de klant, dat vergt sociale en communicatieve vaardigheden. Dat vind ik leuk.” Maar bij Cool Blue zijn ze ook streng, zegt hij. Wie na drie keer een lage promotie score heeft, moet weg.

Mensen die geen belletje krijgen, dreigen af te dwalen

Bahali vindt het prettig dat hij na zijn periode als mantelzorger en bij de distributiecentra door SOL Jongerenmakelaar Yahya Muktari werd gebeld met de vraag hoe het ging. “Dat had ik nodig”, zegt hij. “Ik was toen heel moedeloos geworden. Als er dan niemand is die zegt kop op, we gaan samen kijken naar werk of opleiding dan houdt het op. Want zelf kun je dat niet meer. Ik zie om me heen hoe het ook anders kan. Mensen die niet zo'n belletje krijgen, kunnen makkelijker afdwalen. Want dan is het te lang stil in hun omgeving en dan hebben ze geen zin meer om de dingen te doen die moeten. Van Yahya kreeg ik letterlijk dat duwtje. Samen oefenden we sollicitaties. Welke trucjes je moet toepassen, mensen aankijken, rechtop zitten, oprecht geïnteresseerd zijn. Dat hielp enorm. Hij was eigenlijk mijn personal trainer. Zonder hem zat ik hier nu niet.”

Fatima

‘Hoe moeilijk
ook, ga je droom
achterna’

RECEPTION

Door het vrijwilligerswerk bloeide Fatima weer helemaal op. Haar enthousiasme leverde haar zelfs een werkcontract op. “Eindelijk was ik op mijn plek.”

Hele dagen was ze in haar uppie thuis. Haar familie woonachtig in Marokko miste ze dagelijks. Ze slikte teveel medicijnen. Voor haar onrustige darmen, had ze pillen. En tegen de depressiviteit, zware antidepressiva. Ze voelde zich vooral heel ziek en tot weinig in staat.

Van een medicijnverslaving af

Twee jaar geleden kwam daar langzaam verandering in, toen Miriam Garrido Otero haar pad kruiste als activeringscoach. “Ik was veel alleen”, vertelt Fatima. “En niet gewend dat mensen aandacht voor mij hadden. Met Miriam sprak ik over mijn depressieve gevoelens en de pijn in mijn darmen. Maar ook over mijn medicijngebruik. Want het was duidelijk dat ik teveel medicijnen slikte. Miriam adviseerde mij hierover te praten met mijn huisarts. En van het een kwam het ander: mijn moeder kwam ondertussen over uit Marokko om voor mij te zorgen en met Miriam besprak ik hoe ik nu verder moest.”

Werken met mensen

In het begin vond ze de vragen van Miriam vreemd. Want wie was nou geïnteresseerd in haar kijk op het leven? Of waar ze zelf blij van werd? Laat staan dat iemand ooit vroeg naar haar hobby's. Ze voelde zich zo slecht dat geen enkele hobby haar meer interesseerde. Maar door de gesprekken ging ze wel nadenken. Want wat ze altijd leuk had gevonden was werken met mensen. Ze vond het leuk om mensen te helpen. Langzaamaan beseftte ze ook dat ze echt te veel medicijnen slikte.

Gezien worden

Ze besloot om af te bouwen met hulp van de huisarts. Haar buikpijn werd ook minder. En dat leek haar ook een goed moment om te beginnen met vrijwilligerswerk. “Wat ik fijn vond aan de begeleiding is dat ik weer werd gezien, als mens. Dat naar mij werd geluisterd. Ik was behoorlijk negatief geworden, maar Miriam benadrukte dat voor iedereen een plaats is in de samenleving, ook al geloofde ik dat in eerste instantie helemaal niet.”

Nieuwe baan

Een half jaar daarna startte Fatima met haar vrijwilligersbaan bij de receptie van een nieuwe stichting met veel Frans- en Arabische sprekende nieuwkomers. “Mensen maakten een praatje met me. Ik werd gewaardeerd en iedereen vond het fijn als ik hen hielp. Ik vind het heerlijk om naar mijn werk te fietsen en ben eindelijk op mijn plek.”

Want het plezier en enthousiasme van Fatima plus haar uitgebreide talenkennis zorgde ervoor dat zij een contract kreeg aangeboden. “Ik ben echt weer opgebloeid”, zegt ze. “Dat klinkt misschien gek, maar zo voelt het voor mij. Ik geniet iedere dag weer opnieuw van alles wat ik heb. Want dat betreft, schijnt de zon weer”, zegt ze lachend. “En als ik een tip mag geven: blijf niet zitten maar ga je droom achterna. Zorg dat je iemand vindt die je daarin helpt, en ga ervoor!”

Esther

‘Na een terugval,
kom je weer
sneller omhoog’

Soms heb je gewoon een schop onder je kont nodig, zegt Esther Da Cruz. Dan kun je weer doorgroeien en bereiken wat je wilt.

Ze kreeg een goede baan bij de politie. Studeerde ondertussen aan de Hogeschool Rotterdam voor het vak communicatie. Het leven lachte haar toe. Het werken ging zo goed, dat ze besloot de studie niet af te maken na drie jaar. Van de ene baan rolde ze in de andere. Maar na de geboorte van haar dochter veranderde haar leven: haar relatie ging uit en ze kwam in de bijstand terecht. Haar leven stond op zijn kop.

Ik weet wat ik kan

“Ik zocht hulp”, vertelt Esther Da Cruz. “En gelukkig vond ik een coach bij SOL die mij begreep” en zegt ze lachend, “ook een schop onder mijn kont gaf.” Soms heb je dat nodig, zegt ze. Iemand die duidelijk is en samen met je een routekaart uitstippelt. “Langzaam kreeg ik mijn zelfvertrouwen terug.” Da Cruz ging op zoek naar een betaalde baan. “Vrijwilligerswerk wilde ik absoluut niet doen. Ik weet wat ik kan.” Zo kwam ze terecht bij een Callcenter, waar ze binnen een jaar nieuwe medewerkers mocht coachen, roosters maken maar ook inhoudelijke taken kreeg.

Onafhankelijk zijn

Toen kwam opnieuw de klad erin, corona maakte de wereld anders. Via SOL kreeg ze een laptop ter beschikking, waardoor ze sneller vacatures kon vinden en zich voorbereiden op sollicitaties. Na drie weken had ze gelukkig weer een nieuwe betaalde baan. “Ik wil niet afhankelijk zijn, maar mijn eigen brood verdienen. Dat vind ik belangrijk”, zegt Da Cruz.

Mensen coachen

Ze droomt van een carrière in de vorm van een leidinggevende baan bij een Callcenter, mensen coachen en leren in zichzelf te geloven. “Coaching is niet eenvoudig, want soms moet je hard zijn omdat anders de boodschap niet overkomt.” Ook wil ze alsnog haar studie Communicatie afmaken en ze hoopt dat haar dochter gelukkig wordt in studie en werk. En als alles weer goed is, zou ze graag empowermenttrainingen willen geven. Gratis, omdat ze uit ervaring weet hoe dat soort trainingen mensen kunnen helpen.

Neem de tijd om je talenten te ontdekken

Als ze een tip mag geven aan anderen: zeg nooit dat je er niet komt. “Iedereen kan iets bereiken, op zijn of haar eigen tempo. Als jezelf vooruit wil, jezelf wilt ontwikkelen gaat er altijd een deur open. Dan komen vanzelf zaken op je pad en ontdek je talenten bij jezelf waarvan je niet wist dat je die had.” Groeien kost tijd, maar ook investeren in jezelf. “En ja”, zegt ze, “soms val je dan weer terug, maar je komt ook weer sneller omhoog.”

‘Je redt het
altijd’

Er zijn altijd kansen, ook al zie je ze niet altijd', zegt Monique Jansen. Lukte het haar twee jaar geleden niet eens om op te staan, nu werkt ze met veel plezier als schilder.

Als ze geen hond had gehad, kwam ze de deur niet uit. Want wat had het voor zin om iedere ochtend op te staan? Ruim een jaar was ze thuis en iedere dag was hetzelfde. "Mijn ritme verschoof langzaam. Ik ging later naar bed en stond ook later op. Ik vond het behoorlijk zinloos, in plaats van voor- ging ik achteruit." Met lood in de schoenen ging ze dan ook naar de afspraak met de activeringscoach van SOL. Ze herinnert zich die dag nog goed. "Het pand in de Ruivenstraat imponeerde me, maar wat ik vooral heb onthouden is het warme ontvangst en het vooruitzicht dat ik echt zou worden geholpen in mijn zoektocht naar werk."

Geweldig om weer aan de slag te gaan

Omdat ze al een tijd geen ritme meer had, startte Jansen met vrijwilligerswerk. Twaalf uur in de week in het Huis van de Wijk. De beheerders zorgden voor een goede begeleiding en luisterden naar haar. "In het begin was het best zwaar", zegt ze. "Ik was het volledig ontwend om weer drie dagen per week te werken. Maar daarna ging het eigenlijk vanzelf. Ik vond het geweldig om weer te werken, met mensen om mij heen. Even dacht ik: waarom is er niet eerder iemand op het idee gekomen om mij hiervoor te benaderen? Jammer van al die maanden dat ik niets had gedaan."

Schildersvakopleiding volgen

Met mijn activeringscoach Miriam Garrdo Otero had ik veelvuldig contact en toen mij werd gevraagd meer uren te werken, bedacht ik dat ik liever een opleiding wilde gaan volgen. Zodat ik mijn eigen geld kon verdienen en iets van het leven kon maken. Wat ik heel graag wilde doen, was een schildersvakopleiding. Miriam, ik en de gemeente hebben het uiteindelijk voor elkaar gekregen dat de gemeente een gedeelte van de opleiding betaalde. Fantastisch dat het is gelukt." Tijdens de opleiding werd haar vader ziek en overleed hij. "Dat was geen makkelijke tijd", maar het gaf me, zegt ze "ook de kracht om door te pakken."

Pak je kansen

Monique Jansen slaagde voor de opleiding en werkt nu al een aantal jaar met veel plezier. "Momenteel verzorg ik naast mijn werk, samen met mijn zus, mijn moeder. Beiden zijn wij mantelzorger. Ook nu is het een moeilijke tijd, maar Jansen weet dat hoe dan ook ze het redt. "Pak de kansen", zegt ze, "stop niet met dromen maar ga ervoor."

Mohamed

‘Stap voor stap dat past bij mij’

Van een ding was hij overtuigd: dat het zo niet verder kon. Nu is hij ruim een jaar aan het werk en misschien gloort aan de horizon zelfs een nieuwe opleiding.

Mohamed (21 jaar) groeide op in de Provenierswijk. Daar is hij geboren en woont hij al zijn hele leven, nog steeds thuis bij zijn ouders. “Dat geeft me rust”, zegt hij. De middelbare school, VMBO Basis, maakte hij niet af. En toen werd het lastig, vertelt hij aan de telefoon. Want wat hij niet had verwacht, is het belang van een diploma. Waar hij ook solliciteerde, zonder diploma werd hij keer op keer afgewezen. “Het belang dat bedrijven hechten aan een diploma, had ik onderschat”, zegt Mohamed.

Stimulans van de jongerenmakelaar

Gedurende zijn jeugd kwam hij vaak in Huis van de Wijk de Propeller. Als kind om mee te doen met de activiteiten en later als puber om met zijn vrienden af te spreken. “Samen chillen of voetbal kijken.” Toen hij met zijn ziel onder de arm liep, vertelde een vriend dat hij contact moest zoeken met de Jongerenmakelaar van SOL, Yayha Moktari. Mohamed vertelde Yayha dat hij steeds werd afgewezen, omdat hij zijn school niet had afgemaakt en zijn CV ook niet op orde was. Het klikte gelijk tussen hen.

Oefenen met solliciteren

Met Yayha stelde hij een plan op waarbij de keuze was tussen: terug naar school voor het diploma of gaan werken. “Terug naar school zag ik een jaar geleden niet zitten, ook vanwege mijn leeftijd. Ik wilde heel graag aan het werk. Iedere dag kunnen uitslapen klinkt leuk, maar zo wilde ik niet verder leven. Dus zijn we samen gaan bedenken wat wel een optie was. Hij voelde mij goed aan. Samen oefenden we hoe ik moest solliciteren en dat leidde tot mijn huidige baan in een groot distributiecentrum. Ik ben nu ruim een jaar aan het werk en dat bevalt me prima. Ik heb leuke collega’s en mijn werkomgeving is ook prettig.”

Advies als houvast

Mohamed wil het stap voor stap doen. “Ik ben blij dat ik werk heb, zeker nu in deze coronatijd. Contact met Yayha heeft hij nog steeds. “Het geeft een goed gevoel te weten dat je altijd een professional als Yayha kunt bellen, als je advies nodig hebt. Dat is toch een soort houvast.” En wie weet, zegt hij, begint hij over een jaar met een nieuwe opleiding. Als hij een vindt, die bij zijn interesses past. Want een diploma hebben is toch mooi.

A man wearing a blue baseball cap and a blue long-sleeved shirt is looking down at the engine of a car. The car's hood is open, revealing the engine compartment. The man is wearing a grey glove on his right hand. The background is a blurred view of the car's interior and engine components.

Onur

‘Stil staan is
achteruit-
gang’

Nooit de moed opgeven. Onur is daar het levend bewijs van.
“Hoe moeilijk het ook lijkt, je komt er altijd uit.”

Hij heeft het helemaal naar zijn zin in het bedrijf waar hij nu ruim drie jaar werkt als inkoper en logistiek teamleider. Dat het hem ooit zou lukken om zijn beide opleidingen, autotechniek en logistiek, in een baan te kunnen combineren had hij nooit gedacht. “Dit soort toeval komt zelden voor”, zegt hij lachend aan de telefoon. “Maar het overkwam mij. Ik zit precies op mijn plek”.

Elke baan was welkom

“Na een aantal jaar werkloos te zijn geweest, had ik de moed wel opgegeven”, zegt Onur. “Je solliciteert vaak en toch iedere keer weer een afwijzing. Dan raak je niet alleen mentaal in de put, maar ook financieel. Elke baan was welkom geweest. Dat hakt er op een gegeven moment in. Dat was een hele lastige periode voor mij”.

Een topbaan met doorgroeimogelijkheden

Yayha kende hij van de buurt, want Onur is een echte Noorderling. Geboren en getogen in de Provenierswijk. En toen kwam het toeval om de hoek kijken: Yayha had in zijn netwerk een bedrijf dat op zoek was naar een medewerker met de kwalificaties en ervaring van Onur. “In het begin was het best spannend”, zegt hij, “je staat voor een geheel nieuwe uitdaging, en je wilt toch ook indruk maken op je collega’s en je werkomgeving. Maar ik heb echt een topbaan en doorgroeimogelijkheden. De eigenaar van de zaak is vanuit niets begonnen, hij ontdekte een niche in de markt en de afgelopen twaalf jaar is het sterk gegroeid. Hij ziet mijn potentie en dat is ook fijn. Ik vraag regelmatig feedback aan hem, daar leer ik van.”

Mensen die je helpen door te gaan

Onur en Yayha zien elkaar nog regelmatig. “Het doet hem goed te zien dat het mij goed gaat. Als hij ziet hoe positief mijn leven er nu uitziet, dan is hij vrolijk. Soms heb je mensen nodig die je helpen om door te gaan.”

Blijf positief

Onur heeft nog een tip voor anderen: geef de hoop niet op. “Want alles heeft een reden, zegt hij. “Hoe zwart het gat ook is waarin je zit, blijf positief denken. Dat kun je jezelf aanleren, en voor mij is het ook een onderdeel van mijn geloof. Het biedt me houvast, hoe lastig dingen ook kunnen zijn. Want je in ieder geval nooit moet doen is stil staan. Want stilstand is achteruitgang.”

Colofon

Van Intentie tot Loonstrook is een
uitgave van SOL, 2021.

Teksten SOL (Julia Dotulong)

Ontwerp The Happy Horseman,
Rotterdam

Op verzoek van een aantal
geïnterviewden zijn hun namen
gefingeerd.